

РАДОМИР МИЋУНОВИЋ – ГОСТ ПИСАЦ

The book cover features a background of red, vertically pleated curtains. On the left side, there are three short text excerpts in white, separated by three asterisks (***) each. The first excerpt discusses the quality of 'Међуречје' as a work of 'new sensibility'. The second excerpt describes it as a space between 'reka' (river) and 'reči' (word). The third excerpt notes that the poet speaks of (im)possibilities. At the bottom left, the author's name 'Петар Б. Арбукица' is printed. On the right side, the author's name 'Маријана Пилиповић' is written at the top, followed by the title 'МЕЂУРЕЧЈЕ' in a large, decorative, white serif font with ornate flourishes above and below. The title is oriented vertically. At the bottom right, the publisher's name 'Нови Књижевни Круг' is visible. At the very bottom left, the publisher's address 'ЗД, АРТЕ, БЕОКЊИГА' is printed.

Маријана Пилиповић

МЕЂУ РЕКАМА И РЕЧИМА

О поезији Маријане Пилиповић, по њеној збирци „Међуречје“

Поезија је бескрај-поље, од тривијалности до епохалности. Ту је било и биће места за свакога коме речи постану средства и начин осмишљавања постојећег и замишљеног. Сама потреба и намера да се огласимо словима и звуком, племенито је и дубоко људска.

Заправо је одговор на масу питања и недоумица, осећаја и промишљања. Ко се упусти у тај замамни простор, окусиће мед и чемер, уједно и већма. Јер, песници земљом ходи, а небесима плове. Будни или будне сањајући. Понеко и сам делује нестварно.

Таква је, отприлике и одскора, и београдска ауторка Маријана Пилиповић. Рођена пре 33 године, писању се посветила, након трагања за собом и животним искуствима и спознајама. Испрва нејасна, затим све јача и дословнија, та потреба и намера се у стихове преточише. Прво је наречена особа своју особитост исказала по листовима и заједничким публикацијама, а прошле године се осмелила и осамосталила, па је као резултат те одређености, припремљености и одлучности настала њена прва збирка

стихова "Међуречје", као сведочанство да живи и ствара међу две реке и међу безброј речи.

Песмарица је интересантна и лепа, баш као и сама списатељка. Превасходно је љубавног карактера, на потезу од сете до ведрине, са честим и успелим обртима и поентама. Из њених текстова видимо како је то кад се имагинација и акција сложе, а притом ни чулност не остаје по страни. Напротив, често је Ерос у првом плану, па је љубав доминантна тема, претећи да постане и једина преокупација. Не зна се ко је лепши - песмарица или песмарка!

Маријана Пилиповић (септембар 1980, Београд) објављивала је песме у зборницима и заједничким књигама, а крајем прошле године изашла је њена прва самостална збирка под насловом "Међуречје", у издању Новог књижевног круга и Арте. Живи и ради у Београду. Добро пише, а још боље казује стихове, што доприноси проналажењу и скраћивању путева до публике. Срећом, њу је у тој одлуци усмерио и подржао истински књижевни зналац Петар В. Арбутина, чији поговор умного читаоцима приближава и дочарава Маријаниног првенца.

Рукопис почиње обраћањем лирске јунакиње оном ко ће доћи, а завршава захвалношћу родитељима, помагатељима и, нарочито, Створитељу. Током књиге се као током Саве и Дунава смењују таласи и тонови. Ту и тамо, састави су могли бити сажетији и директнији, али ћуд је женска склона опширности. У сваком случају даровитост је неспорна и обећавајућа. Но већ се јасно очитује колико вреди и може на литерарном плану ова персона. Карактеристично за младе писце, дебитанте поготово, да је мање целих песама, а више успешних фрагмената. Оно што динамизује написе је контраст и парадокс, који не коче већ подстичу исповест. Сем тога, језичко богатство, пуно свежих кованица, дају печат оној чији иницијали су МП. Ту се емоције и рефлексије преплићу, а присутни су и религиозни мотиви.

С пуним правом задовољна учинком, Маријана Пилиповић се гласнула новим геслом: Време је за озбиљне жеље. С обзиром да је доста тога већ на првом кораку постигла (компетентни је сматрају откровењем!), биће вероватно ускоро нових објава. Изазвала је пажњу и наишла на прихват

критике и конзумената. Најављујући још боља остварења, сматрамо да је већ сада можемо добродошлицом радосно поздравити."

У Београду, јануар 2014.

Радомир МИЋУНОВИЋ

Из Маријаниног опуса

Ти си човек којег ћу волети

Причаш о будимпештанским лавовима
Несрећном скулптору који се бацио у Дунав
Александријској библиотеци
Крсташким ратовима
Позоришним илузијама
Аутобусима што возе из Шумадије

Чујем само речи пуне обећања
Волећеш ме!
Вечерас кад се касно вратиш кући
Кад ти љута баци тањир на сто
Пред зору кад из пакле последњу цигарету запалиш
Мислећи без гриже савести
Шта би све могао
Да си храбар
Да си луд

Ти ћеш памтити ововечерњи звекет дуката с мога врата
Чекаћеш ме пред кулом Сибињанин Јанка
Донећу ти ратлук с дивљом поморанцом увијен у свилену марамицу
Пожелећеш да имаш руке довољно чврсте за моју глад

Ти си човек који још увек не зна
Да ме воли
Вечерас кад се касно враћа кући
Мислећи шта би све могао
Да је храбар
Да је мој

. из књиге Међуречје

Колико кошта да ми напишеш песму

Не чешљам косу
На усне црвено мажем
Шкргућем зубима док спавам

Видела сам како мушкарци плачу
Знам како воле
Кад су уморни од истог тела

У кутији за накит неотворено писмо чувам
Од једне пожутеле љубави безброј сећања правим
Нерођеној деци успаванке певам
Привременим животом живим

Ја сам жена која се увија под ненаписаним стиховима

. из књиге Међуречје

Опет је све у реду

Могло је бити и горе
Могли смо да се не сретнемо
У Шумадији у којој се скриваш од самог себе
Од мене коју прсти засврбе кад ме не чујеш

Нико лепше не уме да те оживи

Напише

Ни сахрани

Нико пажљивије није читао твоје велике речи
Нико немоћнији пред твојим малим карактером не беше

Непостојећи кумови сведоче о свему што је прошло

Што није ни било

Сем на мојој трепавици међу твојим прстима
Оног свитања кад дахом пожелесмо различито

Сећање је стара варалица
Мирише на ванилице и купиново вино
Похватала сам конце
Али вечерас
Немир ме неки пољуљао

Не зови ме бившим именима
Ниси ти мени био било ко
Не питај
То више нема везе с тобом

Немам никога да ме не воли
Све је у реду

. из књиге Међуречје